

HỒI 765

Ti Bĩ Gian Đồ

K

hi Khấu Trọng rời Ngự thư phòng, Vi công công đã đứng đợi bên ngoài, cung kính: "Tú Ninh công chúa mời Thiếu soái đến trò chuyện!"

Khấu Trọng thâm đoán, không rõ Lý Tú Ninh vì sao lại công khai đòi gặp gã lúc này? Nhất định phải là việc hệ trọng gì đó, hy vọng không phải là một tin sét đánh không thể chịu đựng nổi!

Vừa nghĩ gã vừa theo chân Vi công công, hai người đến thẳng khuê phòng Công chúa.

Khấu Trọng từng gặp gỡ Lý Tú Ninh một lần tại Vong Ưu lâu này.

Luồn qua mấy bức bình phong, Lý Tú Ninh đã đứng đợi sẵn, duyên dáng kéo tay áo Khấu Trọng đi về một góc ngồi xuống, tự tay rót trà mời.

Khấu Trọng uống một ngụm trà nóng, người tỉnh táo hẳn, sáng khoái mỉm cười với Lý Tú Ninh trước mặt: "Thật là vinh hạnh!"

Lý Tú Ninh nguýt gã: "Không khách sáo với huynh nữa! Người ta biết rõ huynh thần thông quảng đại, không có gì là không làm được rồi!"

Khấu Trọng bật cười: "Chớ có quá khen, thực tế là bọn ta chút nữa đã thảm bại, may mà Hoàng thiên rủ lòng thương thôi. Gắng qua được cửa ải này, hy vọng ông Trời sẽ ủng hộ bọn ta lần nữa!"

Lý Tú Ninh bật cười khúc khích, dung nhan kiều diễm như hoa nở: "May có huynh để ta tâm sự. Đêm qua Tú Ninh không tài nào chợp mắt được, trời sắp sáng thì Phụ hoàng gọi đến hỏi kỹ mối quan hệ giữa nhị ca với các huynh, sau đó là khởi giá đến Hồng Nghĩa cung..."

Nói tới đây, khuôn mặt ngọc ngà của nàng sầm lại, cúi đầu: "Có điều Tú Ninh ta vẫn cảm thấy rất lo lắng!"

Khấu Trọng tỏ vẻ không hiểu: "Vì sao vậy?"

Mắt Lý Tú Ninh dán vào Khấu Trọng, khe khẽ: “Trước khi khởi giá đến Hồng Nghĩa cung, Phụ hoàng lệnh cho Sài Thiệu lập tức đến Thái Nguyên thám thính động tĩnh của liên quân Tái ngoại...”

Khấu Trọng hiểu ra, vội gật đầu: “Chuyện này đúng là không nên làm phiền đến Sài huynh. Nói thẳng ra, Phiệt chủ điều Sài tướng quân khởi Trường An là để cách ly Sài huynh khỏi Tần vương. Chà, Công chúa có biết, vừa nãy khi ta nói với Phiệt chủ chuyện Lương Thượng Minh nhận hỏa khí của Hải Sa Bang, Phiệt chủ đã phản ứng thế nào không?”

Lý Tú Ninh ngạc nhiên lắc đầu, ngọc nhân hiện lên nét lo âu khiến Khấu Trọng thoáng thất lòng. Gã không chịu nổi, cầm lấy bàn tay thanh tú của nàng, thấp giọng: “Ta nói Tú Ninh đừng hoảng hốt, bọn ta phải đối mặt với thực tế là Trường An đã trở thành một chiến trường mà các bên không còn đếm xỉa đến nhân tình luân lý nữa...”

Lý Tú Ninh đặt tay lên mu bàn tay Khấu Trọng như sự tiếp xúc ấy sẽ tiếp thêm sức mạnh cho nàng, khẽ gật đầu: “Nói tiếp đi!”

Khấu Trọng nắm chặt bàn tay mềm mại rồi lưu luyến buông ra, mỉm cười gượng gạo: “Phụ hoàng của Công chúa xử lý chuyện Tần vương không công bằng, ý đồ loại bỏ Tần vương là rất rõ, mà ngay cả ta ông ấy cũng không từ...”

Tú Ninh chợt trở lại vẻ bình tĩnh, hỏi nhẹ: “Vậy huynh định thế nào?”

Khấu Trọng mỉm cười tự tin: “Ta vốn đã mất hết nhuệ khí, mệt mỏi quá rồi, may nắm được bàn tay của Công chúa mới như tiếp thêm chút sức lực. Hà hà, ông ấy có kế Trương Lương thì ta có mưu Gia Cát, cứ chờ xem!”

Lý Tú Ninh đỏ mặt, lườm Khấu Trọng trách móc, cúi đầu về ngượng ngùng lẫn kiêu hãnh: “Con người huynh cứ như thế, chưa bao giờ nói được một câu chính tắc cả!”

Khấu Trọng trở nên vui vẻ, dịch lại gần nàng: “Tú Ninh còn có tâm sự gì nữa không, nói hết ra với ta đi!”

Lý Tú Ninh chợt trừng mắt: “Mau rút đi cho ta! Cẩn thận kéo ta mách hết với Tống tiểu thư bây giờ!”

Khấu Trọng ngẩn người ra chung hứng.

oOo

Sa Chỉ Tinh trầm lặng bỏ đi, Liệt Hà bám theo ngay bên cạnh, trước khi xuống thang còn ra hiệu chào ba gã. Thậm chí đến Hầu Hi Bạch vốn là không quan tâm đến ân oán của đời cũng phải chau mày khó chịu.

Bạt Phong Hàn hừ nhạt: “Đồ khốn ấy có phải đang muốn chết nhanh không nhỉ?”

Từ Tử Lãng lạnh lùng: “Hắn tham sống sợ chết hơn bất cứ ai, mục đích chính là khiêu khích bọn ta thôi!”

Hầu Hi Bạch hỏi về không hiểu: “Chọc tức bọn ta thì có lợi gì? Hắn ta phải biết bọn ta mà ra tay là quyết không nói tới quy củ giang hồ, sao còn dám to gan như vậy?”

Từ Tử Lãng lắc đầu: “Nói thì dễ, nhưng tình hình thực tế lại rất khó ra tay, vì nơi hắn ở là Lăng Yên các cùng chỗ với Sư công. Hắn cũng đã kết minh được với Triệu Đức Ngôn, hành tung lại mập mờ, đâu dễ có cơ hội cho bọn ta ra tay?”

Bạt Phong Hàn hừ nhạt: “Ra về to gan như thế chỉ khiến bọn ta nổi điên lên, với hắn rõ ràng là hoàn toàn bất lợi. Liệt tiểu tử nhất định không thể không biết điều đó!”

Từ Tử Lãng chau mày: “Điều này cũng khó nói lắm! Phàm là khi bị bất ngờ, cho dù giảo quyệt như hắn cũng có thể tối mắt vì thù hận. Theo ta đoán thì Liệt tiểu tử đang thực hiện một âm mưu, mục đích cuối cùng là lợi dụng hai thế lực Tất Huyền và Sư công để đối phó bọn ta. Dù là thế nào thì bọn ta cũng vẫn phải chờ đợi.”

Đúng lúc đó Khấu Trọng xuất hiện ở cầu thang, thu hút tất cả sự chú ý trong cửa hiệu. Khắp các bàn dậy lên tiếng chào hỏi, không khí lại thêm một lần náo nhiệt.

Khấu Trọng ôm quyền đáp lễ đủ bốn phía, đoạn đi nhanh lại chỗ ba gã. Bạt Phong Hàn hỏi ngay: “Người không gặp Sa Chỉ Tinh và Liệt Hà ư?”

Khấu Trọng vẫn tươi tỉnh nhìn chúng nhân trong lầu, ánh mắt cuối cùng cũng lia đến chiếc bàn có bốn người ngồi trong góc, lập tức trở nên lạnh ngắt. Chính lúc này, câu hỏi của Bạt Phong Hàn vang đến tai khiến Khấu Trọng ngạc nhiên: “Huỳnh vừa nói gì?”

Bạt Phong Hàn hờ hững: “Nghe không rõ sao? Có cần ta nhắc lại lần nữa không?”

Đôi mắt Khấu Trọng long lên, thấp giọng chửi đồng: “Lũ gian tặc này hết lần này đến lần khác giở trò với ta, chán sống rồi chắc?”

Đoạn gã hất hàm với Từ Tử Lãng: “Nhìn đi!”

Từ Tử Lãng nhìn theo ánh mắt Khấu Trọng, sắc mặt cũng tức thời sầm lại.

Thì ra ngồi ở góc bàn đối diện kia lại là Mai Tuấn, Gia Cát Đức Uy, Vương Bá Đương và Độc Cô Sách - tình nhân một thời của mỹ nhân bang chủ Vân Ngọc Chân, đều là cự thù không đội trời chung với các gã.

Trong bốn người đó, trừ Gia Cát Đức Uy cúi mặt không dám nhìn, ba tên còn lại đều dùng ánh mắt khinh miệt thách thức như muốn nói "xem các người sẽ phải chuốc lấy kết cục thế thảm thế nào" đáp lại!

Khấu Trọng chột trâm giọng: "Ta đã không thể chịu đựng tên khốn Liệt Hà hơn nữa, các người có cách gì làm thịt hắn không?"

Hầu Hi Bạch than thở: "Hắn bám theo Phó đại sư đến Trường An, hiện giờ lại là quý khách của Lý Uyên. Nếu ra tay ta e sẽ ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa bọn ta với Lý Uyên."

Bạt Phong Hàn lạnh lùng: "Không cần giết, chỉ phế hai tay hai chân thì sao?"

Khấu Trọng dò hỏi nhìn Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng cười nhún nhún: "Liệt Hà tiểu tử rất ranh ma, muốn hắn sập bẫy không dễ đâu! Hơn nữa bọn ta đang có đầy rẫy địch nhân khác đáng đối phó hơn, không nên vì việc nhỏ mà làm hỏng đại sự!"

Khấu Trọng gằn giọng: "Nhấn nhối loại lòng lang dạ sói ấy không phải là phong cách của ta, có điều lời các vị đều có lý cả. Bọn ta hãy bàn bạc một chút, hay nhất là vừa chờ thời cơ, vừa lợi dụng ảnh hưởng các phía để tấn công hắn."

Bạt Phong Hàn chau mày: "Nếu không động đến đao thương thì tấn công kiểu gì?"

Khấu Trọng thần nhiên: "Ví như thông qua Thượng Tú Phương hay Thường Hà, hai người này đều có thể gây ảnh hưởng tới mối quan hệ của Liệt Hà với Sư công và Sa tiểu thư. Lý tưởng nhất là làm cho hắn mất đi chỗ dựa, lúc bị trục xuất khỏi Hoàng cung chính là lúc hắn phải mất mạng. Mẹ kiếp, ta sẽ cố gắng hết sức vì chuyện đó, không thể để tên khốn đó tiếp tục sống nhõn nhơ được!"

Từ Tử Lăng chuyển chủ đề: "Lý Uyên đã nói gì với người?"

Khấu Trọng lắc đầu ngán ngấm: "Vẫn do dự, bởi Hiệt Lợi đưa điều kiện gì đó khiến ông ta còn có chút hy vọng. Bọn ta chỉ có thời gian năm đến mười ngày, một là cuốn gói về Lương Đô, hai là ở đây phát binh khởi nghĩa!"

Đoạn quay về phía Từ Tử Lăng, nháy mắt: "Người hãy đi gặp vị hôn thê đi, người người phải đối phó đương nhiên là Thạch Chi Hiền! Quan trọng hơn là phải tìm cách liên lạc được

với Phong lão, để ông ấy biết được tính cấp bách của sự việc. Nhất thiết trong vòng năm ngày phải làm rõ những ai là người ủng hộ bọn ta!"

Bạt Phong Hàn xen vào: "Hãy giao cho ta nhiệm vụ gì đó, bây giờ ta đang muốn giết người!"

Khấu Trọng cười gượng: "Nhiệm vụ ta định giao cho huynh là làm thân với Du di, chẳng hạn ngồi đây chờ cho tới khi Du di đến tìm, nhưng chắc là huynh không đồng ý?"

Bạt Phong Hàn hít một hơi sâu, mỉm cười: "Không giấu gì các anh em, thực tình ta thấy như trút được gánh nặng, bởi đã cố gắng hết sức rồi. Nếu Quân Du không đến ta xem như cũng khỏi cần phải áy náy trong lòng. Chuyện Quân Du chấm dứt ở đây, sau này các người khỏi phải phí tâm sức nữa, hiểu không?"

Ba gã đưa mắt nhìn nhau, không thể nói thêm được gì nữa.

Chính lúc này Khả Đạt Chí xuất hiện ở đầu cầu thang, chiếu ánh mắt về phía bốn gã.

Khấu Trọng vội vàng đứng lên kéo ghế: "Khả huynh mời ngồi!"

Khả Đạt Chí lơ đãng, ánh mắt lạnh lùng lướt qua bốn người rồi nhìn thẳng vào Bạt Phong Hàn.

Bạt Phong Hàn chau mày nhìn lại, hồ hững: "Có chuyện gì vậy?"

Từ Tử Lăng sợ hai người lại gây sự, vội xen ngang: "Đều là người quen cả, ngồi xuống rồi hãy nói!"

Khả Đạt Chí ra vẻ không nghe thấy lời Từ Tử Lăng, ánh mắt vẫn găm vào Bạt Phong Hàn khẽ nói: "Ta đang đợi xem người phản ứng ra sao, Ba Đại Nhi vừa đến Trường An!"

Sắc mặt Bạt Phong Hàn đại biến: "Người nói gì?"

Khả Đạt Chí quay sang phía Khấu Trọng: "Ta đến tìm các người không phải để đưa tin, chỉ là niềm tình ngày trước ở Long Tuyền nên nhân tiện nói một câu thôi!"

Khấu Trọng đang lo lắng cho Bạt Phong Hàn, gượng cười: "Rốt cuộc là chuyện gì mà phải phiền đến huynh như thế?"

Khả Đạt Chí bình thản: "Thánh giả muốn gặp Khấu Trọng huynh, chỉ một mình huynh thôi, xem huynh có cái gan ấy không? Đừng trách ta không báo trước, nếu huynh đi, bất luận xảy ra chuyện gì thì cũng không ai có thể can thiệp, Lý Uyên cũng vậy!"

Khấu Trọng đã trở lại vẻ ung dung: “Gặp Thánh giả của các vị, chẳng lẽ phải có gan mới được? Đây là hội văn chứ đâu phải đấu võ, nếu ta không muốn, Thánh giả đâu thể ép ta ra tay?”

Bạt Phong Hàn dường như đã không còn nghe thấy gì, chỉ nhìn đăm đăm vào giữa bàn, mặt lúc trắng lúc đỏ. Hiển nhiên tin tức về Ba Đại Nhi đã làm lòng gã xáo trộn lịch liệt.

Khả Đạt Chí trầm giọng: “Ta nói như vậy là muốn huynh hiểu, ta chỉ là tiểu tốt phụng mệnh hành sự, không thể ảnh hưởng gì đến cuộc hẹn của huynh và Thánh giả. Nếu Thiếu soái cho rằng không cần thiết mạo hiểm, vẫn có thể cự tuyệt lời mời. Tất cả mọi người, ngay cả ta cũng sẽ không nghĩ huynh nhát gan, mà chỉ cho rằng đó là huynh đã sáng suốt!”

Lòng Khấu Trọng chợt ấm áp hẳn, Khả Đạt Chí nói như thế, rõ ràng thâm tâm vẫn xem gã là huynh đệ, bèn gật đầu về tâm đắc: “Nếu Thánh giả đã lên tiếng, lại cử lão huynh làm sứ giả, ta đương nhiên không thể không nhận lời, hơn nữa ta cũng rất muốn nghe lời vàng của Thánh giả!”

Khả Đạt Chí thở dài: “Nếu đã như vậy, xe ngựa đang chờ Thiếu soái ngoài cửa chính, xin mời!”

Khấu Trọng nháy mắt ra hiệu, ý bảo Hầu Tử hãy chăm sóc Bạt Phong Hàn, đoạn theo Đạt Chí bước xuống lầu.

oOo

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch cùng dán mắt vào Bạt Phong Hàn, không biết nên khuyên giải gã thế nào.

Bạt Phong Hàn nở nụ cười chua chát: “Vì sao cô ta lại đến đây? Mọi chuyện chẳng đã kết thúc rồi sao?”

Từ Tử Lăng nhẹ nhàng: “Chuyện tình cảm không ai có thể đại ngôn, Bạt huynh nên nhân cơ hội này làm rõ chuyện với nàng!”

Bạt Phong Hàn thở hắt ra vẻ dứt khoát: “Còn phải rõ ràng gì nữa chứ?”

Hầu Hi Bạch nghiêm túc xen vào: “Làm rõ ràng tình cảm của hai vị, có thể nào phải thật lòng bày tỏ. Chớ có đánh lừa bản thân, vừa hại mình lại hại người!”

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Trước khi giao chiến với Tất Huyền ta không muốn phân tâm cho bất cứ việc gì!"

Hầu Hi Bạch lập tức lắc đầu: "Trốn tránh không phải là giải pháp, lòng dạ rồi rắm có khi còn thêm hỏng việc!"

Từ Tử Lăng cũng góp ý: "Theo ta biết, Ba Đại Nhi đến Trường An lúc này là để ngăn cuộc chiến giữa huynh và Tất Huyền."

Bạt Phong Hàn lắc đầu: "Nàng không phải loại người đó, Ba Đại Nhi đến Trường An là để tận mắt nhìn cuộc đấu giữa ta với Tất Huyền. Nếu ta thua trận mất mạng, nàng sẽ vì ta mà tuần tiết. Trời ạ!"

Từ Tử Lăng sững sốt ngây người.

Bạt Phong Hàn chợt trở lại vẻ tinh anh thường ngày, nhìn sang Hầu Hi Bạch gật đầu: "Lời ngươi rất có lý, ta muốn một mình trở về Hung Khánh cùng suy nghĩ lại chuyện ta và nàng. Nói thẳng ra, từ lúc từ biệt Ba Đại Nhi ta như mất hết cả dũng khí và sáng suốt, được ngươi nhắc nhở ta mới tỉnh ngộ."

Ánh mắt Bạt Phong Hàn hiện rõ nỗi niềm day dứt, vừa nói xong liền đứng bật lên: "Khỏi cần theo ta, làm người quả là không tránh khỏi phiền muộn!"

Bạt Phong Hàn đi rồi, Từ, Hầu chỉ biết im lặng nhìn nhau. Lúc này Mai Tuần mới rời bàn, vừa cười vừa đi lại.

Hai gã cùng đứng lên thi lễ, Mai Tuần vui vẻ: "Hai huynh khỏi cần đa lễ, tiểu đệ chỉ nói vài câu rồi đi thôi!"

Từ Tử Lăng vẫn đưa tay: "Mai Tuần huynh, mời ngồi!"

Mai Tuần ngồi yên chỗ mới cười cười: "Tiểu đệ có một chuyện nhỏ xin được hỏi, hai vị thấy tiện thì trả lời, nếu không tiểu đệ cũng không dám trách móc!"

Từ Tử Lăng vừa lo cho Khấu Trọng, càng áy náy chuyện Bạt Phong Hàn nên chỉ đáp cho qua chuyện: "Ta đang rửa tai nghe đây!"

Mai Tuần ngồi ngay ngắn lại, lên tiếng vẻ đắc thắng: "Tổng Khuyết không ở Lương Đô mà bỗng nhiên trở lại Lĩnh Nam rồi không ra khỏi cửa nữa. Khi Thiếu soái đến Trường An, ông ta cũng không đến Lương Đô chủ trì đại cục. Chuyện này không hợp với lẽ thường, xin hai vị chỉ giáo!"

Từ Tử Lăng thầm giật mình, đúng là giấy gói không kín được lửa! Kẻ địch cuối cùng cũng bắt đầu nghi ngờ.

Phải biết rằng, an toàn của Khấu Trọng ở Trường An nhất nhất phụ thuộc vào uy thế của Tống Khuyết. Nếu biết được Tống Khuyết và Ninh Đạo Kỳ quyết đấu đến mức hai bên đều thọ thương, trong vòng một năm khó có thể khôi phục được, đối với Khấu Trọng rõ là không hề có lợi chút nào.

Từ Tử Lăng giữ vẻ thản nhiên, lạnh lùng đáp: "Tống phiệt chủ hành động khó lường, đám hậu bối chúng ta không dám đoán mò."

Mai Tuần nhún vai đắc ý: "Quả đúng như Mai Tuần ta dự đoán, Từ huynh không thể có một câu trả lời cụ thể, lại còn bóng gió lấp liếm sự thực. Tiểu đệ đã rõ cả rồi!"

Hắn đứng dậy khỏi ghế, ngửa mặt ha hả: "Giang hồ đồn đại Tống Khuyết quyết chiến với Nhạc Sơn. Nhạc Sơn đã thất bại thân vong, còn Tống Khuyết cũng không tránh khỏi trọng thương phải bế quan tĩnh dưỡng. Lúc mới nghe tiểu đệ còn tưởng là đám nhiều chuyện tung tin gây sự, nhưng giờ xem ra có thể tin được rồi. Ha ha, tiểu đệ đã hỏi xong, xin gửi lời hỏi thăm của tiểu đệ đến Thiệu soái."

Vừa trở lại bàn, hắn vừa cười không ngớt.

Từ Tử Lăng và Hầu Hi Bạch nhìn nhau, chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm.

oOo

Xe ngựa đi về hướng Hoàng cung. Khấu Trọng và Khả Đạt Chí sóng vai ngồi trong khoang, muốn nói nhưng đều không tìm được lời.

Cỗ xe rẽ phải vào Quang Minh đại lộ, tiếp tục hướng về phía đông, cuối cùng thì Khấu Trọng cũng nói được một câu: "Khả huynh sao lại có thể tha thứ cho tên Liệt Hà bỉ ổi đó? Sao cứ để hắn làm mưa làm gió mãi mà không chặn lại?"

Khả Đạt Chí nói như không hề bận tâm: "Người chủ sự lúc này là Triệu Đức Ngôn hoặc Đôn Dục Cốc. Thánh giả còn không để ý mấy chuyện vặt vãnh này, đâu đến lượt Khả Đạt Chí ta ra mặt? Muốn trách thì hãy trách chính huynh, tự nhiên lại đến Trường An gây chuyện!"

Khấu Trọng nhăn mặt: "Chửi Thiểu soái ta thế đã đủ chưa? Vì sao huynh không giúp ta đối phó với Liệt Hà?"

Khả Đạt Chí đứng dung: "Không chấp hấn thì không được sao? Có mọc thêm mười tay hấn cũng đâu dám đến quấy quả Thiểu soái?"

Khấu Trọng hừ nhạt: "Nếu hấn đến quấy thì ta cần gì huynh phải giúp? Cái hấn không được làm là chuyện quấy nhiễu Sa Chỉ Tinh, với nàng thì huynh không thể không quan tâm được!"

Khả Đạt Chí ngạc nhiên: "Cái gì?"

Khấu Trọng lặp lại câu nói rồi để thêm: "Huynh nói đi, tên tiểu tặc đó có đáng ghét không?"

Khuôn mặt Khả Đạt Chí trầm lại, im lặng.

Xe đã đi qua Chu Tước môn.

- o O o -